

Họ và tên: Bùi Thúy Anh
Giới tính: Nữ
Lớp: 11Anh1
Trường: THPT Chuyên Lương Thế Vinh
Địa chỉ nhà: Đường F số 18, khu 94, xã Tam Phước, TP Biên Hòa,
tỉnh Đồng Nai
Email: bestwishes305@gmail.com
Điện thoại: 0165 891 1368

Sau hai chặng xe bus đường dài, cuối cùng tôi cũng đã tới được ngôi chùa mang tên Long Thiên Tự - một trong những ngôi chùa cổ ở Đồng Nai. Cũng lâu lắm rồi tôi mới có thời gian đi như thế này, và đây cũng là chuyến đi thực tế đầu tiên của tôi trong cuộc đời. Sở dĩ tôi chọn chùa bởi tôi thích cái yên tĩnh, thanh tịnh; điều làm tôi nhớ tới cuộc sống dưới quê nhà. Cuộc hành trình đến với chùa Long Thiên thực sự đã mang tới cho tôi một cảm giác mới.

Vượt qua những chặng đường gập ghềnh, những con đường đất đỏ, và cả những cánh đồng bỏ hoang, xe bus dừng chân tại một quán nước nhỏ. Từ trạm, phải đi sâu trong hẻm chừng 500m nữa mới tới nơi cổng chùa. Sau khi hỏi người dân khu Bửu Hòa, cuối cùng tôi cũng đến được nơi. Chiều nay, chùa thật vắng, cổng chùa không khóa, chỉ có mấy dây xích chằng quanh.

Tôi bắt đầu cảm thấy buồn và thất vọng. May thay, phía xa kia có bóng dáng người thoáng qua, tôi chạy lại và cúi chào thì được biết thầy là Thượng tọa trong chùa. Tôi mừng trong lòng vì có một người hướng dẫn và tôi bắt đầu cuộc hành trình tham quan chùa.

Tọa lạc ở số K2/3B Tân Bình, phường Bửu Hòa, thành phố Biên Hòa, tỉnh Đồng Nai,

nằm bên hữu ngạn sông Đồng Nai; chùa được coi như vùng đất có long mạch tốt: Trước chùa có sông Đồng Nai áng ngữ, sau lưng chùa có núi Châu Thới vững chãi, từ chùa tỏa ra quanh vùng, từ xã Hóa An đến Thạnh Hội là “long mạch của Thanh Long” còn núi Châu Thới dựng lên như cánh đuôi rồng, chùa Long Ân biểu trưng miệng rồng, núi Bửu Long biểu thị “Trái Châu” vì như rồng ngậm trái châu.

Chùa được dựng vào năm 1664 do tổ sư Thành Nhạc từ miền Trung vào khai sáng. Long Thiên ban đầu chỉ là ngôi chùa nhỏ, cột gỗ vách ván, mái lợp dừa nước, nền đất sét. Ngôi chùa được khang trang và tồn tại đến ngày nay đã phải trải qua ba lần trùng tu. Lần thứ nhất vào năm 1748, đời tổ Phật Chiếu dòng lâm tế tứ thứ 35 xây dựng thêm chính điện bằng gỗ ba gian, hai chái và nhà tổ bằng vách ván. Gần một thế kỷ sau vào năm 1842, đời tổ tiên đức dòng lâm tế thứ 37 trùng tu chùa lần thứ hai, lần này tổ đường được tu bổ lại, thêm khánh đường và nhà trù (nhà bếp) tường xây gạch, nền lát gạch

tàu, mái lợp ngói âm dương. Năm 1952 chùa được trùng tu lần thứ ba do hòa thượng Thích Huệ Thành dòng lâm tế thứ 40 chủ trì lần trùng tu này đã đem lại cho ngôi chùa diện mạo mới.

Nơi tiếp theo mà tôi đi trong chùa là những khu giảng đường, khách đường, tăng đường. Những khu này cũng đã được xây dựng mở rộng thêm. Mái lợp ngói tây, riêng nhà trù lợp tôn xi măng, tường được xây dựng bằng gạch thẻ, nền lát gạch tàu và gạch bông, giảng đường có gác lửng, chánh điện được tôn cao thêm 1m. Mặt chính chùa hướng ra sông theo hướng Đông bắc, sân chùa có nhiều cây cổ thụ tỏa bóng mát. Dưới gốc cổ thụ có tượng Di Lặc tọa thiền. Khi nhìn bức tượng Di Lặc ấy, tôi không khỏi ngạc nhiên khi lần đầu tiên đứng trước pho tượng to đến vậy. Trông mình chẳng khác nào người tí hon trên quả đất.

Tiếp theo là nơi những hàng cột chính trong chánh điện. Những hàng cột chính này, các nghệ nhân đã chạm khắc một cách hết sức tinh tế và công phu những hình ảnh trang trí những biểu tượng, hoặc minh họa cho tiến trình tu tập của mỗi hành giả với các đề tài: hoa điều, bát tiên, lý ngư hóa long, nhật nguyệt,... Trước tiền đình, những đường nét điêu khắc càng tinh xảo hơn. Với nghệ thuật ghép sành sứ đạt trình độ điêu luyện, những hình ảnh trang trí trở thành những tác phẩm nghệ thuật. Bên tả là nhà tăng, bên hữu là hòn giả sơn phủ đá, tượng phật quan âm đứng uy nghi với nét mặt nhân từ,

khoan dung và từ bi. Khuôn viên chùa là khu vườn rộng với những bông hoa đua nhau khoe sắc. Chùa có nhiều tháp cổ trong đó có bảo tháp của tổ sư Thành Nhạc. Từ ngoài nhìn vào ta thấy sự uy nghi bề thế của ngôi chùa chánh điện, nhà thờ tổ, giảng đường, nhà trù nối tiếp nhau.

Tháp Tổ

Tùy theo chức năng của từng nơi mà bài trí khác nhau. Phần chánh điện uy nghi tôn kính. Bệ thờ chính thờ Phật Di Đà, Thích Ca, Ngọc Hoàng, Tam thế phật, Đức địa tạng, Ông Tiêu và các vị Bồ Tát. Đối xứng hai bên thờ gia lam, linh sơn cùng thập điện diêm vương. Đối diện bàn thờ chính là bàn thờ, thờ liên diện đại sĩ, tam châu hộ pháp cùng đức thiên thư, thiên nhã, những hàng cột thứ trong chánh điện chạm khắc tinh tế các đề tài: hoa điều, bát tiên, lý ngư hóa long, nhật nguyệt, tứ linh... Trên khắp xà ngang treo hoành phi khắc chữ Hán, sơn son thếp vàng sắc sảo với nội dung về chánh pháp, khuyên nhủ con người với lòng từ bi bác ái..

Có lẽ nơi làm tôi ấn tượng chính là Vườn tượng Tam Tạng thỉnh kinh. Chợt trong tôi lại nhớ về bộ phim mà ngày nhỏ mình thích đến nỗi hay bỏ bữa để coi: Tây Du Ký.

Đẹp thật! Lần đầu con thấy tượng thế này đó thầy- Tôi thốt lên. Sau đó tôi mới được biết bức tượng này được tạc nhằm nhớ về những quản nhọc, khó khăn mà thầy trò Đường Tăng đã đi qua để lấy được bộ kinh, đồng thời cũng là nhắc nhở con cháu về sau chăm lo luyện kinh sách cũng như coi chúng như máu thịt của mình.

Có thể nói, chính những vẻ đẹp trong con người cũng như những cảnh đẹp đó đã tạo nên một Long Thiên riêng biệt, không lẫn vào đâu được.

Hơn cả thế, Chùa Long Thiên được xem như cái nôi của trung tâm truyền bá Phật giáo Nam Bộ và là minh chứng cho sự hiện diện của người Việt ở xứ Đồng Nai trước khi nhóm khai khẩn của Trần Thượng Xuyên đến (1679), (1689) thiết lập bộ máy hành chính trên vùng đất Đồng Nai. Trong kháng chiến chống giặc ngoại xâm chùa Long Thiên có rất nhiều đóng góp, vào những ngày sôi động cướp chính quyền mùa thu năm 1945, hòa thượng Thích Huệ Thành trụ trì chùa đã đứng ra triệu tập đại hội Phật giáo thiết lập

Hội Phật giáo cứu quốc tỉnh Biên Hòa và chùa là trụ sở của Hội. Trong kháng chiến chống Mỹ hòa thượng lại tiếp tục lãnh đạo chư tăng Phật tử kêu gọi trí thức đấu tranh chính trị góp phần vào công cuộc kháng chiến giải phóng dân tộc.

Sau hiệp định Geneve, Hòa thượng Thích Huệ Thành đã phát lời hiệu triệu, tiếp tục lãnh đạo Tăng ni, Phật tử đấu tranh chính trị, đóng góp lương thực, thực phẩm, thuốc men góp phần vào công cuộc giải phóng quê hương, đất nước.

Hàng năm, nhằm ngày 18 tháng 12 (âm lịch), tại chùa diễn ra lễ giỗ Tổ rất long trọng, có đông đảo thiện tâm, tín hữu, Tăng ni, Phật tử đến tham dự

Với biết bao nhiêu thăng trầm của lịch sử, Long Thiên vẫn luôn khẳng định mình là cái nôi Phật giáo của Việt Nam. Long Thiên tính tới nay cũng đã hơn 300 tuổi. Trải qua bao nhiêu thời đại, nơi đây tiếp nhận rất nhiều những giá trị văn hóa từ mọi miền Đất Nước và xa hơn nữa là những giá trị văn hóa từ khắp nơi trên trái đất, thế nhưng chùa vẫn giữ được những nét riêng cho mình. Với sự mến khách và lòng chân thành từ các bậc thầy, ni cô, hòa thượng... những con người nơi đây đã tạo nên một hình ảnh cho những ngôi chùa ở Việt Nam nói chung và Long Thiên nói riêng. Không chỉ có những người dân ở đất Bửu Hòa mà hầu như mọi Phật tử, khách du lịch khi đến thăm ngôi chùa đều cảm nhận được sự ấm áp từ trong cái tâm của con người.

Tôi nhớ về thời điểm mà ngày đã tắt, nơi đây thật yên tĩnh. Những tiếng hàn cửa, hàn sắt bên ngoài cũng thôi dần, ánh sáng xuyên qua những khe cửa giờ đây chỉ còn là những tia nắng yếu ớt. Cả không gian dường như đang nhường chỗ cho hoàng hôn buông xuống. Chỉ còn vọng lại là tiếng chổi tre xào xạc của những ni cô, là tiếng chim hót ríu rít trên những vòm cây xanh ngắt. Thật đúng là những hình ảnh khó quên trong lòng người.

Có thể nói từ ngày Long Thiên được chứng nhận là di tích lịch sử văn hóa, từ ngày đó, du khách thập phương đến lễ bái nhiều hơn, cảnh chùa cũng thêm phần nhộn nhịp. Làm sao để chùa Long Thiên càng ngày càng phát triển hơn? Thực sự, khi tôi đến nơi đây, các sư đã khuyên tôi rằng con nên chọn chùa Bửu Phong trên núi hay chùa Đại Giác mà viết, bởi chùa này cũng không có tư liệu gì nhiều. Thế nhưng, tôi vẫn chọn ngôi chùa này. Bởi lẽ, tôi tự hỏi trong lòng mình rằng: Tại sao cùng là di sản văn hóa cấp quốc gia mà lại có sự khác biệt đến thế? Có chăng, Đồng Nai đang lãng quên mất di sản này? Bãi cỏ trước tháp Tổ nay đã không còn xanh nữa, chỉ còn lại là những bãi đất trống và khô, những bãi đất mà con người ta khi nhìn vào tưởng chừng như đó là khu đất vào những ngày hạn hán. Nếu như có một cuộc đầu tư vào những di sản văn hóa, thiết nghĩ tỉnh ta nên đầu tư vào việc trùng tu Long Thiên để chùa ngày một đẹp hơn. Nếu chùa được xây dựng lại và mở rộng thêm sẽ là một khu tham quan du lịch tuyệt vời hơn nữa, không chỉ ở trong tỉnh mà còn là cả khắp đất nước và rộng hơn nữa đó là các bạn bè quốc tế khắp năm châu.

Khi tôi ghé thăm website của tỉnh Đồng Nai, dường như những tư liệu và hình ảnh về Long Thiên rất mờ nhạt. Đồng Nai là tỉnh đang phát triển, do đó việc quảng bá những di tích văn hóa lịch sử là một trong những cách để giới thiệu và phát triển tỉnh mình, và Long Thiên không phải là một trường hợp ngoại lệ. Sẽ như thế nào khi các du khách thấy những hình ảnh về một ngôi chùa đẹp ở một tỉnh đang phát triển như Đồng Nai chứ không phải là một trung tâm kinh tế như ở TpHCM Hà Nội hay Hải Phòng? Cần một sự quan tâm, một cuộc đầu tư, một nguồn kinh phí thì di sản văn hóa cấp quốc gia Long Thiên sẽ vững vàng hơn để chứng tỏ mình trước những sự đổi thay của thiên nhiên và nhịp sống hối hả của con người.

Hình ảnh kèm theo

KHU DI TÍCH NHÀ XANH

NÚI CHỨA CHAN

KHU DU LỊCH BỬU LONG

